

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **V. M.**, nar., st. příslušnost Kosovo, t.č., zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1 proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem T.G. Masaryka 3218, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2015 č.j. KRPZ-121370-30/ČJ-2015-150023-50A,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 11. 2015 č.j. KRPZ-121370-30/ČJ-2015-150023-50A, **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **12 342 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce byl dne 20. 11. 2015 zadržen policií České republiky (dále jen PČR) a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty na základě rozhodnutí o PČR o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to za účelem jeho přemístění do Rakouska a Německa podle Dublinského nařízení (č. 604/2013 ze dne 26.6.2013). Doba zajištění byla stanovena na dobu 31 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17.12.2015 ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňovalo požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahovalo definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců právě ve znění účinném do 17. 12. 2015 neobsahoval žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Taková úprava proto nesplňovala požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal, jak na četnou judikaturu ESLP, tak i na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, č.j. 42 A 12/2015 a č.j. 78 A 9/2015-58. Městského soudu v Praze ze dne 9.7.2015, č.j. 1 A 47/2015-21 a ze dne 14.9.2015 č.j. 1 A 59/2015-29 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 9.9.2015, č.j. 32 A 54/2015, v nichž byly uvedené závěry o nedostatečnosti zákonné právní úpravy důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované o zajištění cizince. Dále odkázal i na rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14 a zmínil i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015-88, jímž byla Soudnímu dvoru EU předložena předběžná otázka v této věci, a které žalobce vykládá jako potvrzení pochybného charakteru současné české právní úpravy. Podle názoru žalobce do doby definitivního vyřešení této otázky je třeba tento právní názor chápat jako příspěvek do diskuse. Variantu přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však žalobce považuje za neakceptovatelnou, a proto dovozuje, že v současné situaci nezbyvá orgánům veřejné moci nic jiného, než institut zajištění při vydání cizince podle Dublinského nařízení nepoužívat. Nejnověji poukázal a citoval i z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26.10.2015, č.j. 44 A 70/2015-57, který byl vydán již po předložení předběžné otázky Nejvyšším správním soudem a v němž se tento vyjádřil k absenci zákonných kritérií pro zajištění cizince dle Dublinského nařízení. Odkázal i na další zrušující rozsudky vydané po předložení předběžné otázky (rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 1 A 84/2015-51 ze dne 18.11.2015 a č.j. 1 A 100/2015-31 ze dne 16.12.2015 a rozsudky zdejšího soudu č.j. 32 A 58/2015-11 ze dne 10.11.2015 a sp. zn. 32 A 61/2015 ze dne 13.11.2015).

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal neaplikovatelnost Dublinského nařízení v jeho případě. Citoval čl. 18, 19 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení. Dle Dublinského nařízení lze zajistit i osoby, jejichž žádost o mezinárodní ochranu byla v jiném členském státě zamítnuta a nacházejí se bez povolení k pobytu na území jiného členského státu. Tato povinnost však zanikne, pokud se žadatel vrátí v souladu s rozhodnutím o návratu nebo

vyhoštění či v případě, že pobývá aspoň tři měsíce mimo území členských států. Po zániku této povinnosti se pak při úvahách o aplikovatelnosti Dublinského nařízení a tudíž i povinnosti členských států převzít neúspěšného žadatele nepřihlíží ke skutečnostem, které existovaly před zánikem této povinnosti. V posuzovaném případě dospěla žalovaná k názoru o aplikovatelnosti Dublinského nařízení po nalezení shod v systému EURODAC, že žalobce může být žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu a Rakousku. Již před zjištěním shod žalovaná měla k dispozici informaci z Centra policejní spolupráce Mikulov-Drasenhofen, podle níž žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku 11.11.2014, přičemž jeho žádost byla zamítnuta zákazem vstupu k 21.1.2015. Povinnost vycestovat byla splněna dobrovolným vycestováním směr Berlín. Rakousku současně sdělilo, že se žalobcem žádné jiné řízení o mezinárodní ochranu neprobíhá. Tyto informace se vztahovaly k záznamu v systému EURODAC pod ID č. AT1140160105-10550138. Z centra policejní spolupráce Petrovice-Schwandorf žalovaná zjistila, že žalobce přicestoval do Německa 14.2.2015, dne 12.3. 2015 požádal o azyl a jeho žádost byla zamítnuta dne 4.7.2015. Z Německa pak vycestoval dne 12.6.2015. Od této doby byl na území Kosova až do 17.11.2015. Takové skutečnosti vysvětlují záznam v systému EURODAC pod ID č. DE1150312DEG00028. Na základě těchto zjištění bylo žalované zřejmé, že Dublinské nařízení je v jeho případě bezpředmětné, neboť od svého dobrovolného návratu do Kosova, kde pobýval déle než 3 měsíce, nepožádal o mezinárodní ochranu v žádném z členských států, a proto dospěla k závěru o aplikovatelnosti Readmisní dohody s Rakouskem. Na základě toho, že Zemské policejní ředitelství Dolního Rakouska zamítlo žádost o převzetí cizince s argumentací, že žalobce je třeba předat v rámci Dublinského nařízení, však změnila názor a zajistila jej za účelem předání v rámci Dublinského nařízení. Dle žalobce je nepochybné, že záznamy v systému EURODAC byly vysvětleny Rakouskem i Německem. Rovněž je zřejmé, že odpovědnost obou zemí za přijetí žalobce zanikla s ohledem na jeho dobrovolný návrat i s ohledem na to, že pobýval déle než tři měsíce mimo území členských států. Proto nejsou dány důvody, aby na žalobce bylo Dublinské nařízení aplikováno, není možné na něj hledět jako na žadatele o azyl či osobu spadající pod Dublinské nařízení. Není-li možné na něj aplikovat Dublinské nařízení, pak ani nepřipadá v úvahu jeho zajištění podle čl. 28 nařízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že byla od počátku vedena snahou, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu a neodlišovalo se od skutkově shodných nebo obdobných případů. Žalobce vstoupil na české území nelegálně bez dokladů, opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany a po určité době pobytu ve své domovské zemi znovu nelegálně překročil vnější schengenské hranice a pohyboval se po území členských států. V takovém jednání spatřovala žalovaná jistou hrozbu, a tudíž rozhodla zajištění, které považuje za okolnostem přiměřené donucovací opatření. Žalovaná rovněž odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 33 A 40/2015-32, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 Azs 122/2015 – 88, podle něhož je absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posouzení vážného nebezpečí útěku zbytečně formalistický.

K druhé žalobní námitce uvedla, že je příslušné orgány Spolkové republiky Německo vyjádřily souhlas s převzetím žalobce na své území v rámci postupu podle Dublinského nařízení. K předání osoby má dojít dne 20.1.2016 na hraničním přechodu Folmava- Furth im Wald a přes existenci možných námitek a zpochybňování okolností tohoto případu by bylo

nepochybně nesystémové a mezinárodní spolupráci podkopávající upustit od faktického naplnění litery Dublinského nařízení.

IV. Replika žalobce

Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, v níž v zásadě zopakoval podstatný obsah žaloby, přičemž k jednotlivým úvahám žalované doplnil následující. K samotné aplikovatelnosti čl. 28 nařízení Dublin III podotkl, že Nejvyšší správní soud odmítl sám řešit a obrátil se s řešením na Evropský soudní dvůr, a proto by tím spíše mělo být k aplikovatelnosti předmětného institutu přistupováno opatrněji a rezervovaněji. Žalobce zdůrazňuje, že v případě, že využití tohoto institutu představuje potenciální nenapravitelný zásah do základního práva na svobodu, nezbyvá, než se přiklonit k výkladu, který do základního práva na svobodu zasahovat nebude. Žalobce opětovně připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 146/2013 ze dne 2. 4. 2014, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil zásadu *in favorem libertatis* ve věcech rozhodování o omezení osobní svobody cizince. Ačkoliv lze souhlasit s tím, že formalismus je obecně nevhodným způsobem interpretace práva, jsou situace, kdy je třeba trvat na zcela formálním a přesném postupu. Takovou situací je pak právě rozhodování o osobní svobodě, kde nelze akceptovat jakékoliv *dotváření práva v neprospěch subjektu základních práv at' již soudy, nebo dokonce správními orgány jakožto představiteli výkonné moci*. Žalobce poukazuje na to, že úvahy Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho procesním rozhodnutí směřují k závěru, že pod pojmem „právní předpis“ lze rozumět i správní praxi, což je ovšem nepřijatelné. Vzhledem k blízké příbuznosti české právní kultury k právu německému a rakouskému je vhodné hledat paralely především právě v německojazyčné oblasti. Paralely se systémem common law mohou být snadno zavádějící a není akceptovatelné, aby na základě (českému právnímu řádu cizího) směšování právních předpisů a správní praxe byl zcela popřen jednoznačný jazykový výklad pojmu „právní předpis“. Žalobce proto trvá na tom, že zajištění podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců je vzhledem k pochybení zákonodárce neaplikovatelné a rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce zajištěn, je proto zcela nezákonné.

K otázce aplikovatelnosti Dublinského nařízení žalobce zejména uvedl, že souhlas Německa s převzetím nemůže sám o sobě odůvodnit možnost aplikace Dublinského nařízení, neboť je věci Ministerstva vnitra, aby rozhodlo o předání žalobce do příslušného schengenského státu, nikoliv věci cizího státu, aby si předání vyžádal. Rovněž je zcela nesporné, že žalobce požádal o azyl nejprve v Rakousku a Německo bylo až třetí zemí, na jehož území vstoupil v rámci schengenského prostoru.

V. Posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V prvním žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou právní úpravu zajištění cizince obsaženou v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17.12.2015, ve spojení s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a to z pohledu výkladu legálního pojmu „vázné nebezpečí útěku“. Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17.12.2015, platilo, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní

smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí *existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout*.

Ani zákon o pobytu cizinců a ani jiný vnitrostátní právní předpis českého práva neobsahoval definici objektivních kritérií pro bližší vymezení důvodů pro dovození vážného nebezpečí útěku. Dle názoru soudu čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení stanoví, že se musí jednat o důvody, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Nemohou to tedy být jakékoliv důvody, ale je nezbytné, aby objektivní kritéria, pro která lze dovodit existenci vážného nebezpečí útěku, byla stanovena vnitrostátním právem ve formě zákona. K obdobnému závěru dospěl i Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26.6.2014, sp. zn. V ZB 31/14 a rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19.2.2015, č.j. RO 2014/21/0075-5. Zde je třeba zdůraznit, že právní normy unijního práva je třeba vykládat autonomně, tj. jednotně a nezávisle na vnitrostátním právu. Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Nařízení má bezprostřední právní důsledky. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. V daném případě však Dublinské nařízení vyžaduje zákonem stanovená kritéria pro konkretizaci předpokladu „nebezpečí útěku“. Podle unijního práva představuje v tomto bodě Dublinské nařízení výjimku ze zákazu zpřesňování obsahu nařízení vnitrostátním právem; samotné nařízení zde

totiž ukládá členským státům, aby upravily ve vnitrostátní legislativě zákonem objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku. Předpokladem aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je tedy existence v národní legislativě zákonem stanovených objektivních kritérií. Dle vnitrostátních právních úprav některých členských států (např. Francie, Belgie, Itálie, Maďarskou a Bulharsko) lze za objektivní kritéria zakotvená v zákoně považovat příkladmo skutečnost, že cizinec nemá žádné dokumenty, má toliko neplatné dokumenty, podává falešné informace o své identitě, vypršela platnost jeho víza či povolení k pobytu, odmítá komunikaci, nesouhlasí s dobrovolným vycestováním, existence předchozí kriminální činnosti na území daného státu, trest zákazu pobytu. Ve Slovenské republice je pojem riziko útěku definován v § 88 odst. 2 zákona č. 404/2011 Z.z., o pobytu cudzincov. Jedná se zejména o skutečnost, kdy na základě důvodné obavy nebo přímé hrozby lze předpokládat, že cizinec uteče nebo se bude skrývat, zejména není-li možné ihned zjistit jeho totožnost, nemá udělený pobyt podle zákona nebo hrozí-li mu uložení zákazu vstupu na více, než tři roky. V důsledku neexistence zákonem stanovených objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince byla tedy úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení neaplikovatelná a soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění jako nezákonné zrušit. Obdobný názor jako zdejší soud zaujal i Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 1. června 2015, č.j. 42 A 12/2015-78 či nověji rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.10.2015, č.j. 44 A 70/2015-57, rozsudky Městského soudu v Praze č.j. 1 A 84/2015-51 ze dne 18.11.2015 a č.j. 1 A 100/2015-31 ze dne 16.12.2015 a rozsudky zdejšího soudu č.j. 32 A 58/2015-11 ze dne 10.11.2015 a sp. zn. 32 A 61/2015 ze dne 13.11.2015. Soud pro úplnost dodává, že § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byl novelizován zákonem č. 314/2015 Sb., kde již jsou vymezeny objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 18.12.2015, „*Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*“

Soud si je vědom, že v této části se odlišuje od právního názoru zdejšího soudu např. ze dne 11. srpna 2015, č.j. 33 A 40/2015-32 či 7. října 2015, č.j. 33 A 52/2015-43, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že pojem vážné nebezpečí útěku orgány moci výkoné mohou interpretovat bez výslovné legální definice poskytnuté zákonodárcem. Stejně tak si je vědom nejednoznačnosti zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť i Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz).* Ze shora uvedeného je však zřejmé, že soud zaujal právní názor, podle něhož měl zákonodárce implementovat do českého práva objektivní kritéria a pokud tak neučinil, nebyl čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení do 17.12.2015 aplikovatelný.

V druhém žalobním bodu je namítána neaplikovatelnost Dublinského nařízení. Mezi účastníky není přitom sporné, že dne 12.6.2015 vycestoval z území EU, poté, co neuspěl se žádostí o mezinárodní ochranu ani v Německu a ani v Rakousku. Od této doby pobýval na území Kosova až do dne 17.11.2015. Mimo území EU se tedy nacházel více než tři měsíce. Současně nebylo zjištěno, že by žalobce po svém opakovaném vstupu na území EU po 17.11.2015 požádal v některém z členských států o mezinárodní ochranu.

Soud k věci uvádí, že čl. 18 Dublinského nařízení upravuje povinnost příslušných členských států k převzetí či přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět. V čl. 19 nařízení je pak upraven zánik této povinnosti.

Podle čl. 19 odst. 2 povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tři měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

Podle čl. 19 odst. 3 povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

V čl. 1 je vymezen předmět nařízení. Podle tohoto článku Dublinské nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém ze členských států.

Podle názoru soudu zanikla-li v posuzovaném případě v souladu s čl. 19 odst. 2 Dublinského nařízení povinnost převzít či přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu z důvodu, že žalobce opustil území členských států na dobu přesahující tři měsíce, pak nelze na takovou osobu aplikovat Dublinské nařízení. Dublinské nařízení zakotvuje nejenom práva a povinnosti členských států, ale rovněž i žadatelů o mezinárodní ochranu, včetně možného omezení na osobní svobodě právě dle čl. 28. Proto musí být zcela najisto postaveno, kdy je dána povinnost členského státu převzít či přijmout žadatele o mezinárodní ochranu zpět a lze na takovou osobu aplikovat Dublinské nařízení, včetně možného zajištění dle čl. 28, a v kterém případě taková povinnost není a Dublinské nařízení nelze využít. Žalovaná původně dospěla ke správnému závěru, že v posuzovaném případě není možné aplikovat Dublinské nařízení a požádala o předání cizince v rámci Readmisivní dohody. Soud k věci dále uvádí, že sdělení orgánu členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu o nutnosti předání osoby v rámci Dublinského nařízení (zde odpověď Zemského policejního ředitelství Dolního Rakouska) nemůže znamenat aplikaci Dublinského nařízení v případě, že povinnost státu k převzetí či přijmutí zpět žadatele o mezinárodní ochranu již zanikla, jak se tomu stalo u žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným, a proto je zrušil ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované

k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobce bez zbytečného odkladu na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 12342 Kč. Jelikož jiné náklady řízení žalobci nevznikly, dospěl krajský soud k závěru, že celkově náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka 12342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová